

Heti üzenet 2017. augusztus 7.

Az oltár helye az életünkben

A Gecsemánében történt események szellemi jelentőségén elmélkedtem az elmúlt pár nap során.

Ez az a hely, ahol Urunk teljesen egyedül maradt az Atyával, és adta meg magát az Ő akaratának. Az engedelmisségünk a legnagyobb erő mind a szellemi, mind pedig a fizikai világban. Amikor mi igent mondunk az Atya akaratára és megcsináljuk azt amit ránk bízott, Isten Királysága új teret nyer a földön. Engedelmisségünkkel dicsőítjük az Atyát, és ezáltal megjelenítjük, megismertetjük, kiábrázoljuk a Nevét.

Ma az Egyházban sokan eljárnak gyülekezetekbe, különböző alkalmakra formálisan, de nem élnek az Igének való engedelmisségben. Miközben maga Jézus mondja:

Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. (Mt 7:21)

Magyarul a formalitás édeskevés.

Az emberi szív menekül ha felelősségről, engedelmisségről vagy bármiféle teherről van szó. Egyszerűen nem bírja. Sokan pont ezért a kereszténységet valamiféle eufóriában lebegő életnek képzelik, amelyben kiszolgáló rendszer működik, és kisöprik az egyéni felelősség terhét.

Ha Urunk tanulta az engedelmisséget, nekünk mennyivel inkább kell! (Zsid 5:8)

Meghajtani magunkat hogy bár a lelkünk semmilyen formában nem kívánja azt a bizonyos poharat, sőt egyenesen retteg, irtózik tőle, mégis kimondja:

Jó! Legyen! Csináljuk! Megadom magam!

És akkor oltárt állítunk az Úrnak, amire rápakoljuk a büszkeségeinket, a kétségeinket, félelmeinket és minden olyan dolgot ami akadályozhat bennünket. Oltárt állítunk, és elégetjük valamennyit.

Gecsemáné pontos jelentése: Olajprés.

Gecsemáné egy hely, egy konkrét adott helyzet, ahol döntés elé kerülünk, olyan döntés elé mely térdre kényszeríti a lényünket. Amikor totálisan egyedül maradunk az Atyával.

Ez tarthat 5 hónapig, 5 évig, szóval, szubjektív, a lényeg, hogy ezen idő alatt Isten figyelemmel kíséri a mentalitásunkat, a szellemi hozzáállásunkat. A szívünket.

Mert vagy döntünk, vagy futunk.

Ezért figyelmeztetett az Úr hogy Virrasszunk s imádkozzunk, mert a szellemünk ugyan kész, de minden más részünk gyenge, erőtlén.

Ébernek kell lennünk hogy ne bukjunk, ne zuhanjunk testi mivoltunk miatt.

Mert a szellemünk kész, vagyis teljesen újjá van van formázva: bármikor képes Istennel összeköttetésbe lépni, imádkozni, ígét olvasni stb.

Ami viszont a testünket illeti, Pál így ír:

.....mi magunk is fohászokunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását.(Róma 8:23 Csia ford.)

Mert már azalatt, amíg a [földi] sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk,

amennyiben nem levetkőzni vágyunk, hanem a [mennyből valót a földre] ráölni, hogy azt, ami halandó, elnyelje az élet. (2Kor 5:4 Csia ford.)

Vagyis, ebben a testben élünk. Terhek alatt miközben sóvárgunk hogy a megváltásunk teljessé legyen a maga fizikai vonatkozásában is. Hogy mindent, ami halandó elnyelje az Élet. Elnyelje a fájdalmainkat, a bukásainkat, betegségeinket.

Ebből az isteni életből tudunk meríteni, átvenni ma is. Miközben vannak vajúdással Gecsemánékkal teli korszakaink. Amikor oltárt állítunk Istennek, és a rajta levő áldozatra Ő tűzzel válaszol. Mert Isten szemében nincs kedvesebb, becsesebb dolog, mikor mi így szólunk: "Atyám, a Te akaratod legyen valósággá, a Te akaratod jusson érvényre, akkor is ha az én érdekeimnek, akaratomnak meg kell semmisülnie."

Az ilyen döntés nyomán élet fakad, mindent mi halandó illékony azon a területen azt elnyeli az Élet.

Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. Ha túrünk, vele együtt fogunk uralkodni is.... (2Timó 2:11-12a)

Tergulicza Eszter